

Η ΠΙΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗ ΦΩΝΗ
ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ

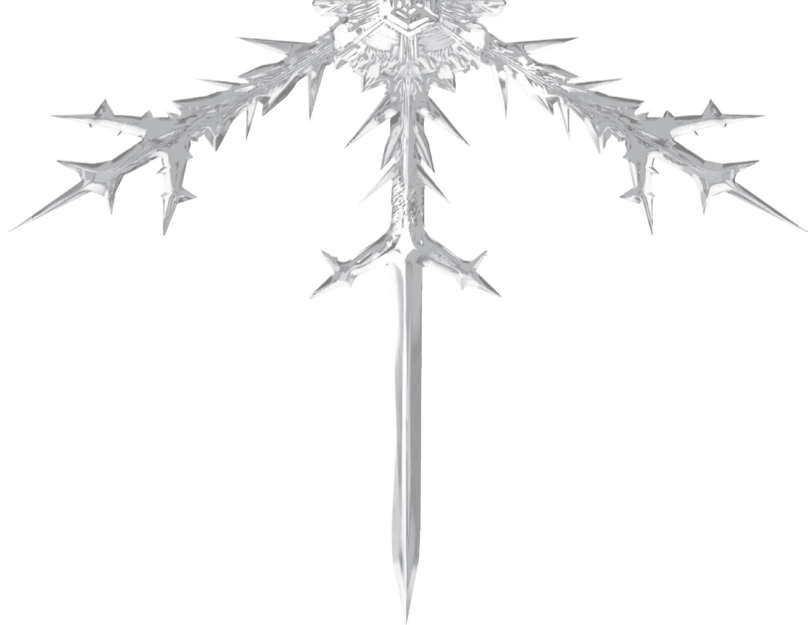
**2015
LOCUS
AWARD**

JOE ABERCROMBIE
ΜΙΣΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

I

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΘΡΟΝΟΣ

Το κοινό καλό

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ Ο ΑΝΕΜΟΣ ΦΥΣΟΥΣΕ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΑ, ο Γιάρβι έμαθε πως ήταν βασιλιάς – ή έστω μισός βασιλιάς.

Οι άνθρωποι της Γκέτλαντ τον αποκαλούσαν άνεμο εισβολέα, καθώς εισέβαλλε στενάζοντας από κάθε κλειδαριά και χαραμάδα, φέρνοντας μαζί του σε κάθε σπιτικό το θανάσιμο ψύχος της Θαλασσινής Μητέρας, όσο δυνατά κι αν έκαιγαν οι εστίες, όσο κοντά κι αν κάθονταν μεταξύ τους οι κάτοικοι για ζεστασιά.

Ο άνεμος χτυπούσε με μανία τα παντζούρια των στενών παράθυρων στα διαμερίσματα της Μητέρας Γκούντρινγκ κι έκανε τη βαριά, επενδυμένη με σίδερο πόρτα να σείεται στην κάσα της. Χλεύαζε τις φλόγες στην εστία κι εκείνες τριζοβόλουν κι έφτυναν οργισμένες σπίθες, κάνοντας τις σκιές από τα κρεμασμένα, αποξηραμένα βότανα να μοιάζουν με γαμψά νύχια, ενώ το φως τρεμόπαιζε πάνω στη ρίζα που κρατούσε η Μητέρα Γκούντρινγκ στα ροζιασμένα της δάχτυλα.

«Και τούτο δώ;»

Το μόνο που θύμιζε ήταν ένας σβόλος από χώμα, όμως ο Γιάρβι ήταν καλά διαβασμένος. «Ρίζα μαύρης γλώσσας».

«Και πώς θα μπορούσε να φανεί χρήσιμη σ' έναν θεράποντα, πρίγκιπά μου;»

«Ο θεράπων ζει με την ελπίδα να μην του χρειαστεί ποτέ. Αν τη βράσει μέσα σε νερό, προκύπτει ένα άχρωμο, άοσμο και ιδιαίτερα θανατηφόρο δηλητήριο».

Η Μητέρα Γκούντρινγκ πέταξε μακριά τη ρίζα. «Μερικές φορές οι θεράποντες έχουν ανάγκη τις σκοτεινές τέχνες».

«Οι θεράποντες αναζητούν πάντα το μικρότερο κακό» είπε ο Γιάρβι.

«Έχοντας πάντοτε κατά νου πως υπηρετούν το κοινό καλό. Πέντε στα πέντε». Η Μητέρα Γκούντρινγκ επιδοκίμασε κοφτά μ' ένα νεύμα του κεφαλιού της κι ο Γιάρβι φούσκωσε από περηφάνια. Δύσκολα κέρδιζε κανείς την επιδοκιμασία της θεράπουσας της Γκέτλαντ. «Και οι γρίφοι της δοκιμασίας θα 'ναι πιο εύκολοι».

«Η δοκιμασία...» Ο Γιάρβι έτριψε νευρικά την παραμορφωμένη παλάμη του σακάτικου χεριού του με τον αντίχειρα του γερού.

«Θα την περάσεις».

«Δεν μπορείς να 'σαι βέβαιη».

«Ένας θεράπων οφείλει πάντοτε ν' αμφιβάλλει...»

«Και πάντοτε να δείχνει βέβαιος» συμπλήρωσε εκείνος.

«Βλέπεις; Σε ξέρω καλά». Ήταν αλήθεια. Κανείς δεν τον ήξερε καλύτερα, ούτε καν τα μέλη της οικογένειάς του – ειδικά τα μέλη της οικογένειάς του. «Ποτέ μου δεν είχα πιο λαμπρό μαθητή. Θα περάσεις τη δοκιμασία με την πρώτη».

«Και τότε θα πάψω να 'μαι ο Πρίγκιπας Γιάρβι». Στη σκέψη και μόνο ένιωθε ανακούφιση. «Δεν θα έχω ούτε οικογένεια ούτε κληρονομιά».

«Θα γίνεις ο Αδελφός Γιάρβι και οικογένειά σου θα 'ναι το Ιερατείο». Οι φλόγες φώτισαν τις ρυτίδες γύρω από τα μάτια

της Μητέρας Γκούντρινγκ, καθώς χαμογέλασε. «Κληρονομιά σου θα 'ναι τα φυτά, τα βιβλία και ο ήπιος λόγος. Θα θυμάσαι και θα συμβουλεύεις, θα θεραπεύεις και θα λες την αλήθεια, θα γνωρίζεις τις μυστικές τέχνες και θ' ανοίγεις τον δρόμο για τον Ειρηνικό Πατέρα σε όλες τις γλώσσες – όπως ακριβώς επιχείρησα κι εγώ. Είναι το σπουδαιότερο καθήκον, κι ας ξεστομίζουν όσες ανοησίες θέλουν αυτοί οι μπρατσωμένοι ανόητοι στην κονίστρα».

«Είναι δύσκολο ν' αγνοήσεις τους μπρατσωμένους ανόητους όταν βρίσκεσαι μαζί τους στην κονίστρα».

«Χμ». Έκανε μια κίνηση με τη γλώσσα της κι έφτυσε μες στη φωτιά. «Μόλις περάσεις τη δοκιμασία, ο μόνος λόγος να πηγαίνεις εκεί θα 'ναι για να φροντίσεις κάποιο σπασμένο κεφάλι όποτε αγριεύει το παιχνίδι. Μια μέρα θα κρατάς εσύ το ραβδί μου». Έγνεψε με το κεφάλι της προς το τορνιασμένο κομμάτι ξωτικού μετάλλου, γεμάτο εγκοπές κι εξογκώματα, που ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο. «Μια μέρα θα κάθεται εσύ δίπλα στον Μαύρο Θρόνο και θα είσαι πια ο Πατέρας Γιάρβι».

«Ο Πατέρας Γιάρβι». Στη σκέψη και μόνο στριφογύρισε αμήχανα πάνω στο σκαμνί του. «Δεν είμαι αρκετά σοφός». Εννοούσε πως δεν είχε το θάρρος, όπως δεν είχε και το θάρρος να το παραδεχτεί.

«Η σοφία διδάσκεται, πρίγκιπά μου».

Σήκωσε το αριστερό, αποκρουστικό του χέρι στο φως. «Και μ' αυτό εδώ τι γίνεται; Μπορείς να μου διδάξεις πώς να 'χω δύο χέρια;»

«Μπορεί να σου λείπει ένα χέρι, όμως οι θεοί σ' έχουν προικίσει με πιο σπάνια δώρα».

Ρουθούνισε. «Την όμορφη φωνή μου εννοείς;»

«Γιατί όχι; Είσαι επίσης εύστροφος, έχεις διαίσθηση κι είσαι δυνατός – μ' εκείνο το είδος της δύναμης που πρέπει να 'χει ένας σπουδαίος θεράπων παρά ένας σπουδαίος βασιλιάς. Είσαι ευλογημένος απ' τον Ειρηνικό Πατέρα, Γιάρβι. Να θυμάσαι πάντα πως άντρες δυνατοί στα χέρια υπάρχουν πολλοί, μα σοφοί άντρες λίγοι».

«Προφανώς γι' αυτό οι γυναίκες γίνονται καλύτερες θεράπουσες».

«Κι επίσης φτιάχνουν καλύτερο τσάι». Η Γκούντρινγκ ήπια από το φλιτζάνι που της έφερνε κάθε βράδυ κι έγνεψε πάλι επιδοκιμαστικά. «Αν και το καλό τσάι βρίσκεται ανάμεσα στα πολλά ταλέντα σου».

«Ναι, είμαι αληθινός ήρωας. Αναρωτιέμαι αν θα περιορίσεις τις φιλοφρονήσεις σου μόλις γίνω θεράπων και πάψω να 'μαι πρίγκιπας».

«Όποτε σου αξίζει θα σ' επαινώ κι όποτε σου αξίζει θα σε κλοτσώ στον πσινό».

Ο Γιάρβι αναστέναξε. «Μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ».

«Λοιπόν, σειρά έχει η ιστορία». Η Μητέρα Γκούντρινγκ τράβηξε από το ράφι ένα βιβλίο με επίχρυση ράχη, επενδυμένο με λαμπερά κόκκινα και πράσινα πετράδια.

«Τώρα; Μα πρέπει να σηκωθώ μόλις χαράξει η Ηλιακή Μητέρα για να ταΐσω τα περιστέρια σου. Ήλπιζα να κοιμηθώ λιγάκι πριν...»

«Θα σ' αφήνω να κοιμάσαι μόνο αφού περάσεις τη δοκιμασία».

«Ούτε τότε θα μ' αφήνεις».

«Πράγματι, ούτε τότε θα σ' αφήνω». Σάλιωσε το δάχτυλό

της και, καθώς γυρνούσε τις σελίδες, το αρχαίο χαρτί έτριζε. «Πες μου, πρίγκιπά μου, σε πόσα θραύσματα έσπασαν τη Θεά τα ξωτικά;»

«Σε τετρακόσια εννιά. Στους τετρακόσιους Μικρούς Θεούς, στους έξι Υψηλούς Θεούς, στον πρώτο άντρα, στην πρώτη γυναίκα και στη Θανή, που φυλά τη Στερνή Πύλη. Δεν αφορούν όμως αυτά περισσότερο τους ευχοποιούς παρά τους θεράποντες;»

Η Μητέρα Γκούντρινγκ πλατάγισε τη γλώσσα της. «Όλη η γνώση αφορά τον θεράποντα, γιατί μόνο αν γνωρίζει κάτι μπορεί και να το ελέγξει. Πες μου τα ονόματα των έξι Υψηλών Θεών».

«Θαλασσινή Μητέρα και Χθόνιος Πατέρας, Ηλιακή Μητέρα και Σεληνιακός Πατέρας, Πολεμόχαρη Μητέρα και...»

Η πόρτα άνοιξε με φόρα και κοπάνησε στον τοίχο, αφήνοντας τον άνεμο εισβολέα να ορμήξει στο δωμάτιο. Μαζί με τον Γιάρβι τινάχτηκαν κι οι φλόγες της εστίας, χορεύοντας ξέφρενα στην αντανάκλαση από τα εκατοντάδες βαζάκια και φιάλες πάνω στα ράφια. Μια μορφή ανέβηκε αδέξια τα σκαλοπάτια, κάνοντας τα ματσάκια από βότανα που προσπερνούσε να τάλαντεύονται σαν τους κρεμασμένους στην αγχόνη.

Ήταν ο θεός του Γιάρβι, ο Όντεμ, ξέπνοος και με τα μαλλιά κολλημένα από τη βροχή στο χλωμό του πρόσωπο. Κοίταξε τον Γιάρβι με γουρλωμένα μάτια, άνοιξε το στόμα του, όμως ήχος δεν βγήκε. Δεν χρειαζόταν να έχει κανείς ιδιαίτερη διαίσθηση για να καταλάβει πως τον βάραιναν άσχημα μαντάτα.

«Τι συμβαίνει;» έκρωξε ο Γιάρβι με έναν κόμπο στον λαιμό από τον φόβο.

Ο θεός του έπεσε στα γόνατα κι ακούμπησε τις παλάμες του στο λιγδιασμένο άχυρο. Έσκυψε το κεφάλι και πρόφερε δυο λέξεις, τραχιά και χαμηλόφωνα.

«Βασιλιά μου».

Και ο Γιάρβι κατάλαβε πως ο πατέρας κι ο αδερφός του ήταν νεκροί.

Καθήκον

ΔΕΝ ΕΜΟΙΑΖΑΝ ΝΕΚΡΟΙ – ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΛΕΥΚΟΙ ΙΣΩΣ, ξαπλωμένοι όπως ήταν σ' εκείνες τις παγωμένες πλάκες, μέσα σ' εκείνο το παγωμένο δωμάτιο, καλυμμένοι με σάβανα μέχρι τις μασχάλες και με σπαθιά με γυμνές λάμες να γυαλίζουν πάνω στο στήθος τους. Ο Γιάρβι είχε συνεχώς την αίσθηση πως θα 'βλεπε το στόμα του αδελφού του να μορφάζει καθώς κοιμόταν, τα μάτια του πατέρα του ν' ανοίγουν για ν' αντικρίσουν τα δικά του, γεμάτα μ' εκείνη τη γνώριμη περιφρόνηση. Δεν άνοιξαν όμως. Δεν θα ξανάνοιγαν ποτέ.

Η Θανή τούς είχε ανοίξει τη Στερνή Πύλη κι από κείνο το κατώφλι δεν υπήρχε γυρισμός.

«Πώς συνέβη;» άκουσε ο Γιάρβι τη μητέρα του να ρωτάει από την είσοδο του δωματίου. Στη φωνή της δεν ακουγόταν το παραμικρό τρέμουλο.

«Με δόλο, βασίλισσά μου» μουρμούρισε ο θεός του ο Όντεμ.

«Δεν είμαι πια βασίλισσα».

«Φυσικά... Να με συγχωρείς, Λέιθλιν».

Ο Γιάρβι άπλωσε το χέρι κι ακούμπησε απαλά τον ώμο του πατέρα του. Ήταν τόσο κρύος. Αναρωτήθηκε τότε είχε αγγί-

ξει τελευταία φορά τον πατέρα του. Τον είχε αγγίξει ποτέ άραγε; Θυμόταν πολύ καλά την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει πραγματικά, πριν από μήνες.

Οι άντρες θερίζουν με το δρεπάνι και κόβουν με το τσεκούρι, είχε πει ο πατέρας του. Οι άντρες τραβάνε κουπί και δένουν κόμπους. Πάνω απ' όλα, οι άντρες κρατάνε την ασπίδα, κρατάνε τη θέση τους στη μάχη, πλάι στους συμπολεμιστές τους. Τι σόι άντρας είναι ανίκανος να κάνει οτιδήποτε απ' όλα αυτά;

Δεν ζήτησα να γεννηθώ με μισό χέρι, είχε πει ο Γιάρβι, παγιδευμένος ως συνήθως σ' εκείνο το άγονο μέρος μεταξύ οργής και ντροπής.

Ούτε εγώ ζήτησα έναν γιο μισό.

Ο Βασιλιάς Ούθρικ ήταν πια νεκρός και το Βασιλικό Διάδημα, αφού είχε προσαρμοστεί βιαστικά στα μέτρα του, τώρα βάραине το κεφάλι του Γιάρβι. Πώς ήταν δυνατόν ένα λεπτό, χρυσαφένιο στεφάνι να είναι τόσο βαρύ;

«Σε ρώτησα πώς πέθαναν» επανέλαβε η μητέρα του.

«Πήγαν να διαπραγματευτούν ειρήνη με τον Γκρομ-γκιλ-Γκορμ».

«Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη μ' αυτούς τους καταραμένους τους Βανστεριανούς» ακούστηκε η βαθιά φωνή του Χούρικ, της Ορκισμένης Ασπίδας της μητέρας του.

«Πρέπει να πάρουμε εκδίκηση» είπε η μητέρα του Γιάρβι.

Ο θείος του προσπάθησε να ηρεμήσει τα πνεύματα. Ήταν σαν να προσπαθούσε να κατευνάσει μια θύελλα. «Θα χρειαστεί πρώτα χρόνος για να θρηνήσουμε. Άλλωστε ο Υψηλός Βασιλέας έχει απαγορέψει τις ανοιχτές εχθροπραξίες μέχρι...»

«Εκδίκηση!» Η φωνή της τον έκοψε σαν σπασμένο γυαλί. «Γρήγορη σαν αστραπή, ορμητική σαν τη φωτιά».

Τα μάτια του Γιάρβι στράφηκαν αργά προς το πτώμα του αδελφού του. Αυτός ήταν γρήγορος κι ορμητικός, όσο ζούσε τουλάχιστον. Είχε τετράγωνο σαγόνι, χοντρό λαιμό και τα πρώτα ίχνη από γένια, σκούρα σαν του πατέρα τους. Δεν έμοιαζε σε τίποτα με τον Γιάρβι. Θα μπορούσε να πει κανείς πως ο αδελφός του τον αγαπούσε. Ήταν μια αγάπη τραχιά, όπου το κάθε χάδι απείχε μια ανάσα από το χτύπημα – η αγάπη που έχει κανείς για κάτι που θα 'ναι πάντα υποδεέστερό του.

«Εκδίκηση» γρύλισε ο Χούρικ. «Οι Βανστεριανοί πρέπει να πληρώσουν».

«Δεν δίνω μία για τους Βανστεριανούς» είπε η μητέρα του Γιάρβι. «Το βασικό είναι να υπηρετήσει ο λαός τον νέο βασιλιά του, να δουν πως έχει σιδηρά πυγμή. Αφού θα έχουν γονατίσει πρόθυμα μπροστά του, μπορείτε να κλάψετε μέχρι να φουσκώσουν τα νερά της Θαλασσινής Μητέρας».

Ο θεός του Γιάρβι αναστέναξε βαρύθυμα. «Εκδίκηση λοιπόν. Είναι όμως έτοιμος, Λέιθλιν; Δεν έχει στόφα πολεμιστή...»

«Πρέπει να πολεμήσει, είτε είναι έτοιμος είτε όχι!» τον έκοψε η μητέρα του Γιάρβι. Όλοι τους είχαν την τάση να μιλάνε για τον Γιάρβι σαν να ήταν και κουφός εκτός από σακάτης. Φαίνεται πως η ξαφνική του άνοδος στον θρόνο δεν τους είχε θεραπεύσει από το κακό αυτό συνήθειο. «Ετοιμαστείτε για μια μεγάλη επιδρομή».

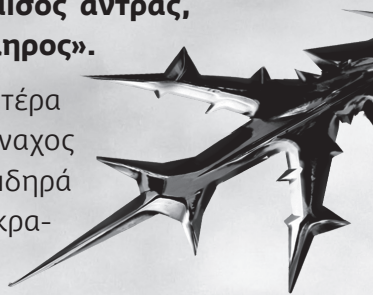
«Πού θα επιτεθούμε;» ρώτησε ο Χούρικ.

«Το μόνο που έχει σημασία είναι να επιτεθούμε. Άφησέ μας μόνους».

Ο Γιάρβι άκουσε την πόρτα να κλείνει και τα μαλακά βήματα της μητέρας του, καθώς διέσχιζε το ψυχρό πάτωμα.

«Ορκίστηκα να πάρω εκδίκηση για τον θάνατο του πατέρα μου. Μπορεί να 'μαι μισός άντρας, αλλά ο όρκος που πήρα ήταν ολόκληρος».

Αδύναμος κι ανάξιος στα μάτια του πατέρα του, ο πρίγκιπας Γιάρβι είναι ολομόναχος σ' έναν κόσμο που κυβερνάται από σιδηρά χέρια και ψυχρές καρδιές. Ανίκανος να κρατήσει ασπίδα ή να χειριστεί πέλεκυ, πρέπει ν' ακονίσει τον νου του μέχρι να γίνει το φονικότερο απ' όλα τα όπλα. Όταν η τραγωδία και οι δολοπλοκίες τον ξεριζώνουν από τη ζωή που γνώριζε, ο Γιάρβι ορκίζεται ν' ανακτήσει έναν θρόνο που ποτέ δεν επιθύμησε. Πρώτα όμως πρέπει να επιβιώσει από τη σκληρότητα, τις αλυσίδες και τα πικρά νερά της Τσακισμένης Θάλασσας – κι όλα αυτά με μονάχα ένα γερό χέρι.

**Μια φρενήρης ιστορία προδοσίας κι εκδίκησης
που με καθήλωσε απ' την πρώτη σελίδα
και δεν έλεγε να μ' αφήσει.**

George R. R. Martin

ISBN 978-618-03-0217-2

9 786180 302172

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80217